ΕΤΟΣ Η — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 12 Ἰουνίου 1894 — Ἀριθ. 356

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ θύματα τῆς ἐποχῆς Β'.—Σύγχρονοι Ἕλληνες ποιηταί. Ἀλέξανδρος Σοῦτσος (ὑπὸ κ. Εὐφρασίας Κετσέα). — Αἱ γυναῖκες εἰς τὸ Salon τῶν Ἠλυσίων Πεδίων (ὑπὸ Λαύρας Γοράρ). Παυλίνα δὲ Μελὼν (ὑπὸ δος Κοραλλίας Ρουσέλη).—Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικάγον. Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξειδιώτιδος. — Τὰ μαθήματα τῶν Κυριῶν τοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ.—Ἡ τελετὴ τῆς Πεντηκοστῆς ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικαλάου Ἐξετάσεις. Ποικίλα.— Θέατρον καὶ Συναυλία. Συμβουλαί. Συνταγή. Ἐπιφυλλίς.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Β'.

Θὰ ἠννοοῦμεν βεβαίως τὸ μαρτύριον τὸ ὁποῖον ὁ μικρόκοσμος τῶν δύω φύλλων ὑφίσταται κατὰ τοὺς δύο τούτους μῆνας, ἐὰν ἐπὶ τέλους αἱ ἐξετάσεις εἶχον πρακτικόν τινα σκοπόν, ἢ ἀποτέλεσμα. Θὰ ἠννοοῦμεν τὰς ὀστεώδεις παρειάς, τοὺς διηυλακωμένους ὀφθαλμούς, τὰ ὠχρὰ καὶ μαραμένα πρόσωπα, τα ρυτιδωμένα μέτωπα, τὰς κυρτωμένας ράχεις, τὴν ἐπιδημικῶς ἐμπίπτουσαν νόσον τῆς χαυνώσεως καὶ τοῦ μαρασμοῦ καὶ τῆς ἀναιμίας τῶν προσφιλῶν μικρῶν, κατὰ τοὺς δύω αὐτοὺς μῆνας, ἐὰν αἱ δημόσιαι ἐξετάσεις εἶχον ἀνώτερόν τινα σκοπὸν πνευματικῆς ἢ ἠθικῆς τελειοποιήσεως, ἂν ἠδύναντο, ἔστω, καὶ κατ' ἐλάχιστον νὰ ἐπιδράσουν ἐπωφελῶς ἐπὶ τῆς εὐτυχίας καὶ τοῦ μέλλοντος τῶν παιδιῶν.

Ἀνατρέχουσαι εἰς τὰς ἰδίας παιδικὰς ἀναμνήσεις, θεωροῦμεν τὰς δημοσίας ἐξετάσεις ὡς τὸ μωρότερον ἐπινόημα τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης τοῦ παρελθόντος, ὡς τὸν ἐπικινδυνωδέστερον σκόπελον, καθ' οὗ προσέκοπτον καὶ προσκόπτουν μέχρι σήμερον οἱ παιδαγωγοί, ὡς τὸ μᾶλλον ἐπικίνδυνον ἐλατήριον τῆς διαστροφῆς τῶν φύσει ἁγνῶν καὶ ἀγαθῶν παιδικῶν αἰσθημάτων.

Αἱ πρῶται ἡμέραι τῆς ἀνοίξεως ἀνέτελλον. Ἡ φύσις ὅλη χαρωπὴ ἐμειδία πρὸς τὴν ζωήν. Ὁ κόσμος τῶν χρωμάτων καὶ ἀρωμάτων, ὁ κόσμος τῶν ἐναερίων ἀοιδῶν ἐτόνιζον ἀπὸ κοινοῦ τὰς ἁρμονικὰς μελῳδίας των. Ἔψαλλον τὰ ἄνθη διὰ τοῦ ἀπαμίλλου των κάλλους καὶ τῆς μυροβόλου των ἀποπνοῆς. Ἔψαλλον τὰ πτηνὰ διὰ τῆς μελῳδικῆς φωνῆς των καὶ τῶν τρελλῶν ἐρώτων των καὶ τῆς ἁγνῆς χαρᾶς των τὴν ὡραίαν τῆς ἀνοίξεως ἐποχήν. Τὰ παιδιά, οἱ μικροὶ νεοσσοὶ τῆς ἀνθρωπίνης φωλεᾶς, τὰ θαλερὰ αὐτὰ ἄνθη τοῦ οἰκογενειακοῦ κήπου, αἰσθάνονται βεβαίως καὶ αὐτὰ τὴν ἀνάγκην νὰ τανύσουν ὀλίγον τὸ ἐκ τοῦ χειμῶνος αἰμωδιασμένον σῶμά των, νὰ τρέξουν, νὰ γελάσουν, νὰ χαροῦν, νὰ τραγουδήσουν, νὰ ζήσουν τὴν νέαν ζωὴν τῆς ἀναγεννωμένης φύσεως, νὰ ἐφοδιάσουν τοὺς πνεύμονάς των μὲ τὸν ζείδωρον ἀέρα τῆς ἀνοίξεως. Πῶς τὴν ἠσθανόμην τὴν ἀνάγκην αὐτήν, παιδίον τότε· πῶς ἡ καρδία μου ἐπέτα ὑψηλὰ καὶ ἦτο διατεθειμένη εἰς καλωσύνην, εἰς παίγνια, εἰς ἄσματα καὶ τρέλλας. Ἀλλὰ μόλις αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ Μαΐου διεδέχοντο τὸν Ἀπρίλιον καὶ τὸ μαῦρον φάντασμα τῶν ἐξετάσεων ἐπεφαίνετο εἰς τὸν χρυσὸν ὁρίζοντα, σκελετῶδες, ἀποτρόπαιον, τυραννικόν, ἀποπνέον δηλητηριώδη λαύραν, καταφλέγον τὰ μικρὰ στήθη μας, σβύνον τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη καὶ τὴν χαρὰν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Τὰ ἄσματα ἐσίγων τότε ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ μαύρου ἐφιάλτου, τὰ παίγνια ἔμεναν ἡμιτελῆ, τὰ τρελλὰ πηδήματα καὶ ἡ ζωηρότης καὶ ἡ εὐτυχία διελύοντο ὡς ὄνειρον.

Ἡ πυρετώδης ἐργασία τῶν ἐξετάσεων ἤρχιζε. Ἡ διδάσκαλος ἢ ὁ διδάσκαλος, συνόφρεις ἤδη, μὲ σκιὰν ἀγωνίας καὶ δισταγμοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου ἔθετον εἰς ἐνέργειαν ὅλην τὴν αὐστηρότητά των.

Αἱ ἐπαναλήψεις ἤρχιζαν, μὲ τὰ ἀπαραίτητα καθαρὰ τετράδια τῶν ἐξετάσεων, τὰ δεμένα ἔζωθεν μὲ τὰς κυανᾶς ταινίας καὶ ἐπιγραμμένα μὲ τὰ κυρτὰ κεφαλαῖα καὶ μὲ τὰ γελοῖα ἐ-

κεῖνα καλλιγραφικὰ στολίσματα τὰ ὁποῖα μεταβάλλουν ὅλας τὰς οὐρὰς τῶν στοιχείων εἰς μικρὰς πτιλώδεις πτέρυγας. Ἐπαναλήψεις μόνον κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν ἐξετάσεων γινόμεναι, κατὰ συνέπειαν τὸν αὐτὸν κόπον μὲ τὰ νέα μαθήματα ἀπαιτοῦσαι.

Θὰ ἐπαναλάβετε ἀπὸ τὴν γραμματικήν, μᾶς ἔλεγεν ὁ ἑλληνοδιδάσκαλος ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῶν ἀντωνυμιῶν δι' αὔριον. Θὰ ἀντιγράψητε καὶ ἑπτὰ φύλλα καθαρᾶς ἐξηγήσεως. Θὰ ἀντιγράψητε καὶ εἴκοσι ὀνόματα ἢ ῥήματα εἰς τὸ καθαρὸν τῶν ἐξετάσεων. Θὰ ἐπαναλάβητε καὶ τοὺς Αἰσωπείους μύθους. Θὰ ἀποστηθίσητε καὶ μίαν σελίδα κείμενον ἐκ τῶν Γνωμικῶν, θὰ καὶ θὰ καὶ θὰ..... καὶ ἔφευγεν ἐνθουσιασμένος διότι ἐπετέλεσε τὸ καθῆκόν του. Τοῦτον διεδέχετο ὁ μαθηματικός. Θὰ ἐπαναλάβητε τὰς τέσσαρας πράξεις τῶν κλασμάτων, θὰ καλογράψητε εἴκοσι προβλήματα, θὰ ἐπαναλάβητε τὸν Πυθαγορικὸν πίνακα—τὸν ὁποῖον καμμία μας δὲν εἴξευρε μὲ ὅλα τὰ κλάσματα καὶ τοὺς συμμιγεῖς, τοὺς ὁποίους τότε ἐδιδασκόμεθα—καὶ χασμώμενος ἀπήρχετο. Ὁ ἱστορικὸς ἤθελε τοὺς μυθικοὺς καὶ ἡρωϊκοὺς χρόνους μέχρι τῶν Μηδικῶν πολέμων μὲ τὰς χρονολογίας ὅλας, ὁ Γεωγράφος τὴν Ἑλλάδα καὶ Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν, ἡ Γαλλὶς τὰ ῥήματα τῆς α' συζυγίας καὶ copie δὲν εἰξεύρω πόσα φύλλα καὶ ἀποστήθισιν ἑνὸς ποιήματος καὶ ἑνὸς διαλόγου, ἡ Ἰταλὶς δὲν εἰξεύρω τι καὶ ὅσαι ἠκολούθουν Ἀγγλικὰ καὶ Γερμανικὰ ἄλλα τόσα, ἐνῷ ἡ διδασκάλισσα τῶν ἐργοχείρων ἠννόει νὰ ἑτοιμάσωμεν κάτι τῆς φιγούρας καὶ ὁ διδάσκαλος τῆς καλλιγραφίας καὶ ἰχνογραφίας τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὰς ἐξετάσεις ἐκθέματα.

Ὅλα αὐτὰ διὰ παιδία τῆς πρώτης τάξεως τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου, παιδία ἀπὸ ὀκτὼ ἕως δέκα ἐτῶν. Καίτοι ἡ φύσις ἐξαιρετικῶς μὲ εἶχεν εὐνοήσει μὲ γενναῖον φιλοδώρημα ἀντιλήψεως καὶ ταχείας μνήμης ἰσχυρᾶς καὶ πιστῆς, ἐν τούτοις ἠσθανόμην πιεζομένην τὴν παιδικὴν καρδίαν μου, ὅταν μόνη μετὰ τὸ τέλος τῆς σχολικῆς ἡμέρας ἀπηρίθμουν τί ἔχω νὰ κάμω.

Τὰ γραπτὰ ἰδία μὲ ἐθανάτωναν. Διότι ἐπὶ τέλους εἰς αὐτὰ οὔτε εὔνοια φύσεως, οὔτε ἄλλη τις προνομοιοῦχος δύναμις χωρεῖ. Ἀπαιτοῦν ὑλικὸν χρόνον, ἐκεῖ πρὸ τῆς τραπέζης μὲ τὸ ὑποτρέμον φῶς τῆς νυκτός, μὲ τὴν ἀσφυκτικὴν ζέστην τοῦ δωματίου, καθ' ἣν στιγμὴν ὅλος ὁ εὐτυχὴς κόσμος τῶν μεγάλων, προεξάρχοντος τοῦ διδασκαλικοῦ γένους, σκορπίζονται εἰς τὰς πλατείας καὶ τὰ Φάληρα καὶ τοὺς κήπους διὰ νὰ ἀναπνεύσουν τὸν δροσερὸν ἀέρα. Καὶ τὰ γραπτὰ αὐτὰ νὰ πρέπῃ νὰ εἶναι καθαρά, καλλιγραφικά, ἀλάνθαστα, τέλεια. Ὁ ἱδρὼς νὰ τρέχῃ κρουνηδὸν ἀπὸ τοῦ μετώπου, οἱ μικροὶ ἐξηντλημένοι ἐκ τοῦ σφιξίματος τῆς πέννας δάκτυλοι νὰ παραλύουν, νὰ μουντζουρόνωνται, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν οἱ ὀφθαλμοί, μὴ ἀντέχοντες πλέον νὰ μένουν ἀνοικτοί, κλείονται, ἡ πέννα νὰ πίπτῃ, ἡ σελὶς νὰ μελανώνεται, νὰ ξεσχίζηται ἀμέσως μετὰ τῆς ἀντιστοίχου λευκῆς καὶ τὸ μαρτύριον νὰ ἀρχίζῃ ἐκ νέου.

Καὶ ὁ ἐφιάλτης νὰ σᾶς παρακολουθῇ καὶ εἰς τὸν ὕπνον. Μόλις ἔκλεια τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ ταλαιπωρημένον σῶμά μου ἐζήτει ὀλίγην ἀνάπαυσιν εἰς τὸν ὕπνον ἤρχιζε καθὼς μοὶ ἔλεγεν ἡ μήτηρ μου—ἡ ὁποία ἐκαμάρονε δι' αὐτό—ἡ ἐπανάληψις τῆς γραμματικῆς κατὰ σειράν, ἀκριβῶς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῶν ἀντωνυμιῶν. Μέχρις οὗ ὁ λαιμὸς ἐξηραίνετο, ἡ ἀναπνοὴ διεκόπτετο καὶ ἐξύπνων ἠφανισμένη, ἐξηντλημένη εἰς κατάστασιν χειροτέραν, φρικωδεστέραν ἢ πρίν.

Εἰς τὰς τέσσαρας μὲ τὸ πρῶτον κράξιμον τῶν πετεινῶν ὤφειλα νὰ εἶμαι εἰς τὸ πόδι, διὰ νὰ προφθάσω νὰ ἐπαναλάβω τοὐλάχιστον μίαν φοράν, ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ἀνωτέρω ἀπηρίθμησα.

Καὶ δι' ἐμὲ μία φορὰ ἤρκει. Διότι ἐπὶ τέλους ἐνθυμούμην. Ἀλλ' αἱ δυστυχεῖς ἐκειναι, αἱ ὁποῖαι καὶ μετὰ τὴν δεκάτην ἐπανάληψιν δὲν ἐνθυμοῦντο τίποτε, τί ὑπέφερον, τί ἀγωνία φρικώδης, ποία ἐξάντλησις, ποία ἀπογοήτευσις καὶ μαύρη ἀπελπισία!

Ὅταν δὲ τὴν ἐπαύριον αἱ εὐφυέστεραι, αἱ γενναιότερον καὶ δαψιλέστερον ἀπὸ τὴν φύσιν προικισμέναι κάτι κατώρθουν νὰ εἴπουν, ἐνῷ αἱ ἄλλαι—αἱ περισσότεραι πάντοτε τὸν ἀριθμὸν—ἐσίγων, καὶ ὁ διδάσκαλος διένεμεν ἀνοήτως καὶ ἀπεριτσκέπτως ἐπαίνους καὶ μηδενικὰ καὶ ἐπιπλήξεις καὶ τιμωρίας, ὁποῖα αἰσθήματα ζηλοτυπίας καὶ φθόνου καὶ μίσους καὶ ἀπογνώσεως ἐγεννῶντο εἰς τὰς μικρὰς παιδικὰς ψυχάς. Πολλάκις μοὶ συνέβη νὰ μὴ ἀπαντῶ εἰς τὴν προτεινομένην μοι ἐρώτησιν, καίτοι ἠδυνάμην νὰ τὸ πράξω, ὑπὸ φόβου μὴ ἐπισύρω τὴν δυσμένειαν ἐκείνων, αἵτινες δὲν εἴξευραν νὰ ἀπαντήσουν. Ἐνῷ ἄλλαι ὀλιγώτερον ἐμοῦ δειλαί, ἀλλὰ μὲ κεφαλὰς περφυσιωμένας ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους τῶν διδασκάλων ἀπήντων μετὰ χαιρεκακίας καὶ ἀπεποιοῦντο νὰ βοηθήσουν τὰς ἀσθενεστέρας, ἵνα αὐταὶ διακριθοῦν καὶ ἐκεῖναι ὑποτιμηθοῦν.

Οὕτω ὁ μικρόκοσμος τῶν σχολείων ὁ φύσει ἀγαθὸς καὶ ἁγνὸς καὶ γενναῖος διαιρεῖται κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν ἐξετάσεων εἰς ἀντιμαχόμενα κόμματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀναπτύσσονται ὅλαι αἱ κακίαι καὶ τὰ ἐλαττώματα ἀπὸ τοῦ φθόνου μέχρι τῆς οἰήσεως καὶ τῆς κακεντρεχείας καὶ τοῦ ἠθικοῦ ἐξευτελισμοῦ τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις τὸ σχολεῖον ὤφειλε νὰ προφυλάττῃ ἀπὸ τοιούτους κινδύνους.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ

Β'.

Οἱ πόθοι τοῦ Σούτσου δυστυχῶς μετ' οὐ πολὺ ἐπληρώθησαν· ὁ τύραννος ἐθυσιάσθη· ἀλλ' ἡ θυσία αὕτη δὲν κατηύνασε τὸ πάθος τοῦ ποιητοῦ· τὴν ἐπαύριον τοῦ θανάτου τοῦ Κεβερνήτου, γράφει τὰς ἑπομένας στροφὰς πλήρεις εἰσέτι μίσους:

Τρέμε, τύραννε!.. ἡ ὥρα τοῦ θανάτου σου σημαίνει·
ἡ ὀργὴ τοῦ ἔθνους ὅλου, ἡ ὀργή μου σὲ προσμένει·
'ς τὸν ναὸν ποῦ θὰ μολύνῃς τρέχω νὰ παραμονεύσω...
τρέχω, τρέχω, 'ς τοῦ Ὑψίστου τὸν βωμὸν νὰ σὲ φονεύσω...
ἔρχεται... τὸν προμηνύουν σάλπιγγες καὶ μουσική.
ἔρχεται... τὸν προπομπεύει μισθοφόρος φυλακή.
Μιμητὴς τοῦ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτων νέος,
σκέπασε, Μαυρομιχάλη, τὸ σπαθί σου μὲ μυρσίνη...
τὸν προδότην τῆς πατρίδος κτύπα... κτύπα... καὶ γενναίως
πέθανε καθὼς ἐκεῖνοι!

Ἡ Ἑλλὰς ἐταράσσετο ἔτι ὑπὸ τοῦ σάλου τοῦ μόλις παύσαντος καταστρεπτικοῦ πολέμου· ἀνεγεννᾶτο μόλις ἐκ τοῦ θανάτου τῶν τέκνων αὐτῆς. Ἡ κοινωνία δὲν εἶχεν εἰσέτι λάβει καιρὸν νὰ καταρτισθῇ. Τὰ πνεύματα καὶ αἱ καρδίαι ἐθισθεῖσαι

εἰς τὴν πάλην ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἐξηκολούθουν θεωροῦσαι ὡς ἡρωϊσμὸν τὴν πάλην καὶ οὐχὶ τὴν συνετὴν καρτερίαν. Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ Ἑλλὰς ἔχει ἐπὶ τέλους βασιλέα. Πάντες ἐνθουσιῶσι, καὶ αὐτὸς ὁ Σοῦτσος παύει ἀντιπολιτευόμενος, τοὐλάχιστον πρὸς ὥραν:

Ὦ τρισένδοξος ἡμέρα, ὅταν εἰς τὴν παραλίαν
'πέταξες ἱππεὺς ὡραῖος μὲ χρυσῆν ἐνδυμασίαν,
καὶ διέβης τῆς Ναυπλίας τὰς πρασίνους πεδιάδας
ὀπαδοὺς κ' εὐχέτας ἔχων τρεῖς Ἑλλήνων μυριάδας!
Τὸ γλυκὺ μειδίαμά σου, τὸ ἡρωϊκόν σου ἦθος
κ' ἡ νεανική σου χάρις ἐγοήτευσαν τὸ πλῆθος,
καὶ εἰς τοῦ Ναυπλίου κλαῖον κλαῖον σὲ συνώδευσε τὰ τείχη,
κ, ἡ κραυγή του κ' ἡ χαρά του ὡς 'ς τὸν οὐρανὸν ἀντήχει.
Τὰ σαλπίσματα, οἱ βρόντοι τῶν φρουρίων καὶ τῶν στόλων
ἐλευθέραν τὴν Ἑλλάδα ἠγγειλαν 'ς τὸν κόσμον ὅλον·
φαιδρὸς ἦτον ὁ αἰθέρας, ἡ ἡμέρα μας γλυκεῖα,
καὶ ὁ ἥλιος 'ς τὴν δόξαν τῆς Ἑλλάδος ἐμειδία.

Ἡ χαρὰ αὕτη ὑπῆρξε βραχεῖα· ὁ Ὄθων δὲν ἦλθε μόνος εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ περιστοιχούμενος ὑπὸ Γερμανῶν συμβούλων καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ βαυαρικοῦ στρατοῦ.

Καὶ τὸ Ἔθνος τὸ χθὲς τρέχον εἰς τὸν θάνατον ἡσύχως
καὶ τὸ Ἔθνος τὸ θερμαῖνον τῆς παλάμης του τὸ ψῦχος
εἰς τὸ πῦρ τῶν καιομένων Ὀθωμανικῶν δικρότων·
καὶ τὸ Ἔθνος τὸ μὲ κρότον.
θραῦσαν χθὲς τὸν ἐκ σιδήρου δεκαδάκτυλόν του κρῖκον,
ἔμενε χειροδεμένον καὶ εἰς Βαυαροὺς ὑπεῖκον.

Ἀλλ' ὁ Ἀλέξανδρος Σοῦτσος δὲν ἦτο ὁ μόνος διαμαρτυρόμενος κατὰ συστήματος ὑπὸ τοῦ ξένου εἰσαχθέντος. Οἱ Βαυαροὶ ὑπέπεσαν εἰς τοσαῦτα, ὥστε οἱ Ἕλληνες ἐλησμόνησαν ὅ,τι *ὤφειλον εἰς αὐτοὺς*· ἐλησμόνησαν ὅτι οἱ Βαυαροὶ ἐχειραγώγησαν τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὰ πρῶτα αὐτῆς βήματα πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἀστικῆς καὶ νομοθετικῆς αὐτῆς ὀργανώσεως.

Τῷ 1843 ὁ βασιλεὺς Ὄθων ἠναγκάσθη νὰ παραδεχθῇ τὸ Σύνταγμα καὶ ν' ἀποπέμψῃ τοὺς γερμανούς. Καὶ ὅμως καὶ μετὰ τὴν νίκην ταύτην ὁ Σοῦτσος εὕρισκεν ἀφορμὰς δυσαρεσκείας· δὲν ἦτον εἰς τὴν φύσιν του νὰ μείνῃ ποτὲ εὐχαριστημένος. Οὐδ' αὐτὴ ἡ ἔξωσις τοῦ Ὄθωνος ἐπῆλθεν ἐν καιρῷ ὅπως τὸν ἱκανοποιήσῃ.

Ἀπεβίωσε ἐν δυστυχίᾳ, ὀλίγους μῆνας μετὰ τὸ συμβὰν τοῦτο τῷ 1863, ἐν τῷ Ἑλληνικῷ νοσοκομείῳ τῆς Σμύρνης.

Ὁ Ἀλέξανδρος Σοῦτσος δὲν ἔγραψε πολιτικὰς μόνον σατύρας, ἀλλὰ συνέγραψεν ὡσαύτως καὶ τρεῖς κωμῳδίας· τὸν *Ἄσωτον*, ἐν ᾧ ἀπεμιμήθη σκηνάς τινας τοῦ Μολιέρου, τὸν *Πρωθυπουργὸν* καὶ τὸν *Ἀτίθασσον Ποιητήν*. Αὐταὶ αἱ ἐπιγραφαὶ καὶ μόναι δηλοῦσιν ὅτι πρόκειται περὶ πολιτικῶν σατυρῶν. Εἶναι διατριβαὶ μᾶλλον ἐν εἴδει διαλόγου ἢ δρᾶμα διὰ θέατρον. Ὁ Σοῦτσος ἔγραψε προσέτι τὸν Περιπλανώμενον, ποίημα εἰς τέσσαρα ἄσματα, ὅπερ ἐνεπνεύσθη προφανῶς ἐκ τοῦ Childe Harod τοῦ Βύρωνος. Τὸ ποίημα τοῦτο περιλαμβάνει στίχους τινὰς μεγάλης καλλονῆς, τὰ δὲ καθ' ἕκαστα, ἂν οὐχὶ τὸ σύνολον δικαιολογοῦσι τὴν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι.

Ἐν τέλει τοῦ 1857 ὁ Σοῦτσος ἐδημοσίευσε τὸ πρῶτον μέρος ποιήματος, ὅπερ ἔμεινε ἡμιτελές, τὴν Τουρκομάχον Ἑλλάδα. Ἐν αὐτῷ προετίθετο νὰ ἐξυμνήσῃ ἐπικῶς τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν.

Ὁ Σοῦτσος μετεχειρίσθη πρὸς ἐκδήλωσιν τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ πάντα τὰ εἴδη τῆς φιλολογίας, ἀδιαφορῶν περὶ πρωτοτυπίας. Ἀπεμιμήσατο ἐναλλὰξ τὸν Μολιέρον καὶ τὸν Βύρωνα τὸν Βεραγγέρον καὶ τὸν Βαρθολομή. Τὸ ἰδιάζον αὐτῷ εἶναι ἡ ἔνθερμος φιλοπατρία, ὁ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἔρως, ἡ ἀκατάσχετος πρὸς ἀντιπολίτευσιν ροπή του, ἡ περὶ τὴν γλῶσσαν εὐχέρεια, καὶ ἡ καλλονὴ τῶν στοίχων του. Αἱ ἰδιότητες αὗται ἀνέδειξαν τὸν Ἀλέξανδρον Σοῦτσον ἕνα τῶν ἐνδοξοτέρων ποιητῶν τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος, ἰδίως εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ λογία ποίησις δὲν ἐκαλλιεργεῖτο περισσῶς ὡς νῦν.

Ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Παναγιώτης διὰ τοῦ παραδείγματος αὐτῶν ἐπέδρασαν μεγάλως πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς λογίας ταύτης ποιήσεως. Ἐπὶ ἓν τέταρτον τοῦ αἰῶνος, αὐτοὶ ἀποκλειστικῶς τὴν ἐξεπροσώπευσαν, τὴν ἐποδηγέτησαν καὶ διετέλεσαν ὡς κυρίαρχοι ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς ποιήσεως ἐκείνης.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ **Εὐφρασία Κετσέα**

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΕΙΣ ΤΟ SALON ΤΩΝ ΗΛΥΣΙΩΝ ΠΕΔΙΩΝ

(ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων).

Ὑπέρ ποτε ἄλλοτε τὸ μέγαρον τῆς Βιομηχανίας ἐδέχθη κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο πολυπληθεῖς ἐπισκέπτας. Ἀγνοοῦμεν ἂν δυνάμεθα νὰ ἀποδώσωμεν τοῦτο εἰς τὸν μέγαν ἀριθμὸν καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν ὡραίων ἔργων, τῶν ὁποίων πολλὰ ἔχουν ὡς ὑπόθεσιν τὰς πατριωτικὰς σκηνὰς καὶ εἰκόνας, δι' ὧν ἐξεδηλώθη ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ ναυτικοῦ μας καὶ πολιτικοῦ κόσμου ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπισημοποιηθείσης Γαλλορωσσικῆς συμμαχίας διὰ τῆς ἀφίξεως τοῦ Ρωσσικοῦ στόλου εἰς τὰς γαλλικὰς θαλάσσας.

Ἡ μήπως αἱ χαρίεσσαι Παρισιναί μας συνωθοῦνται εἰς τὰς αἰθούσας καὶ τὸν ἀπέραντον κῆπον τῶν Ἠλυσίων Πεδίων, ἵνα θαυμάσουν τὸ πρωτοτυπώτατον νέον εἶδος τῆς πλαστικῆς ἐπὶ κασσιτέρου. Ἐγὼ μεθ' ὅλον τὸν προσωπικόν θαυμασμόν μου διὰ τὴν τελευταίαν ταύτην καλλιτεχνικὴν ἐπινόησιν, ἀντιπαρέρχομαι αὐτὴν ἐπειγομένη νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας, ἀποστέλλουσα ὑμῖν γραμμάς τινας ἐπὶ τῶν γυναικείων καλλιτεχνικῶν ἔργων τῶν ἐκτιθεμένων ἐνταῦθα.

Καὶ πρὸ παντὸς ὅλου ὁ κολοσσιαῖος Μωυσῆς τῆς μεγάλης maestra κ. Block, ἥτις μόνη ἐτόλμησε διὰ τῆς πανισχύρου ἰδιοφυΐας της νὰ ἀναμετρηθῇ εἰς ἔργον τοιαύτης γιγαντείας συλλήψεως πρὸς τὸν Μιχαὴλ-Ἄγγελον, ἀφοῦ ἐδοκίμασε τὴν λεπτότητα καὶ εὐκαμψίαν τῆς σμίλης της εἰς τοὺς λοιποὺς κλάδους τῆς τέχνης.

Οὐδέποτε ἡ ὑπέροχος καλλιτέχνις ἐγένετο ἀξιωτέρα τῶν ὑπὲρ τῆς ἰσότητος τῶν δύο φύλλων ἀγωνιζομένων, οὐδέποτε ἀπο τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ συμπλέγματος τοῦ θανάτου τῆς Βιργινίας, ἡ καλλιτέχνις χεὶρ της ἀπετόλμησέ τι τόσον μέγα καὶ ἰσχυρὸν ὡς τὸν Μωϋσῆν. Μόνον ὅταν εἶδον διὰ πρώτην φορὰν τὸν Μωϋσῆν τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου ἠσθάνθην ἀκουσίαν τινὰ φρικίασιν καταπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ. Ἔκτοτε οὐδὲν ἄλλο ἄγαλμα μὲ συνεκίνησε, τόσον, ὅσον τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου διά τε τὸ μέγεθός του ἐν τῷ συνόλῳ, τὴν νευρώδη τῶν μυώνων δύναμιν, καὶ τὴν γενικὴν αἴγλην τῆς ἐκφράσεως.

Παρὰ τὸ θαυμάσιον τοῦτο ἔργον ἡ δεσποινὶς R. de Bois διὰ λεπτοφυοῦς μικροῦ συμπλέγματός της ἀποτελεῖ εὐτυχῆ ἀντί-

θεσιν, πιστοποιοῦσι δὲ καὶ αἱ δύο ὁμοῦ ὅτι οὔτε ἡ χάρις, οὔτε ἡ δύναμις δὲν εἶναι ξέναι πρὸς τὴν γυναικείαν ἰδιοφυΐαν.

Ἡ κ. Clovis Hugues εἶναι πάντοτε εἰς τὴν γλυπτικὴν ὅ,τι ὁ ἐνθουσιώδης σύζυγός της εἰς τὴν ποίησιν, ἐνῷ ἡ δεσποινὶς Hasse ἀναδεικνύεται ὁσημέραι καλλιτέχνις μεγάλου μέλλοντος, μόλις καταδεχομένη σήμερον νὰ δρέψῃ τὰς δάφνας, ἃς ἡ ἐπιτυχία τῇ ἀπονέμει, ὀνειροπωλοῦσα καὶ φιλοδοξοῦσα μέλλον μεγάλης καὶ διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος.

Ἡ κ. Audffred ἐννοεῖ νὰ μᾶς ἀναμιμνήσκῃ διὰ τῶν ἔργων της ὅτι εἶναι συμπολῖτις τοῦ μεγάλου Thorvaldsen, ἡ κ. Lemaître διατηρεῖ πάντοτε τὰς ἀριστοκρατικὰς ἐμπνεύσεις της εἰς τὴν τέχνην καὶ ἡ δις Gaïld ἀποκαλύπτεται ὑπὸ νέαν μορφὴν ἀληθῶς ἀξιοθαύμαστον.

Παρακαλῶ τὰς γλυπτρίας κυρίας, τῶν ὁποίων σήμερον παρατρέχω τὰ ὀνόματα νὰ μὴ μνησακήσουν ἐναντίον μου. Διότι εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ μελετήσῃ τις ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ καὶ ἰδίᾳ τὴν τοῦ vernissage ὅπου τόσον ὀλίγον εἰς τὴν θέσιν του εὑρίσκεται πᾶν πρᾶγμα καὶ ἰδίως τὰ ἔργα τῆς γλυπτικῆς.

Παρίσιοι

Λαύρα Gerard καλλιτέχνις.

ΠΑΥΛΙΝΑ DE MEULAN

Θέλησις.

Ἡ Παυλίνα de Meulan, νεᾶνις εὐειδὴς ἐκ καλῆς οἰκογενείας τῶν Παρισίων καταγομένη, λίαν ἐνωρὶς ἀπορφανωθεῖσα τῶν γονέων, συγγενῶν, καὶ τῶν τελευταίων καλῶν της προστατῶν, εὑρέθη εἰς τὴν σκληρὰν ἀνάγκην νὰ ζητήσῃ μόνον πόρον ζωῆς. Νὰ ζητήσῃ πόρον ζωῆς: φράσις κενὴ ἐννοίας διὰ τὰς μὴ εὑρεθείσας ποτὲ εἰς παρομοίαν θέσιν, πλήρης δὲ πικριῶν, πόνων, κόπων, ἀγρυπνιῶν, καὶ παντοειδῶν στερήσεων διὰ τὰς δοκιμασάσας ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὰς καταδρομὰς τῆς τύχης.

Ἱκανῶς ὅμως οὖσα ἡ Παυλίνα πεπαιδευμένη καὶ καταβάλλουσα θέλησιν καὶ ἐπιμονὴν εἰς ἁπάσας της τὰς πράξεις ἐπεχείρησε νὰ κερδαίνῃ τὸν ἐπιούσιον διὰ τοῦ ἀσθενοῦς της καλάμου. Ἔστελλε λοιπὸν διηγήματα καὶ διατριβὰς εἰς διαφόρους ἐφημερίδας καὶ περιοδικά, ἀλλ' ὅλα τὰ ἄρθρα της ἦσαν λίαν διεξοδικὰ ἢ λίαν σύντομα, λίαν σοβαρὰ ἢ λίαν ἐλαφρά· — ἐν ἑνὶ λόγῳ δὲν ἐκρίνοντο ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν ἄξια καταχωρήσεως.

Ἂν ἡ Παυλίνα συγκατεριθμεῖτο μεταξὺ τῶν συνήθων χαρακτήρων τῶν ἅμα τῇ πρώτῃ ἀποτυχίᾳ ἀπαυδόντων, θὰ ἐγκατελίμπανεν ἀναντιρρήτως τὴν ἀκανθώδη ὁδὸν τὴν εἰς φιλολογικὴν φήμην ἄγουσαν, διότι ποσάκις ἐν τῷ μονήρει θαλάμῳ της ἐργαζομένη καὶ ἀγρυπνοῦσα, ἔρριπτε τὸ κονδύλιον μακρὰν ἀπηλπισμένη καὶ ἀπηυδηκυῖα. Πλὴν τοῦτο ἐγένετο ἵνα τὸ ἀναλάβῃ μὲ σταθερωτέραν ἀπόφασιν. Καὶ ἐπὶ τέλους, ὡς τοῦτο συμβαίνει πάντοτε, οἱ ἀγῶνές της ἀντημείφθησαν. Αἱ διατριβαί της ἐγκριθεῖσαι ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν περιοδικοῦ τινος Publiciste ὀνομαζομένου κατεχωρίσθησαν, καὶ οὕτω ἡ Παυλίνα ἤρχισε τακτικῶς συνεισφέρουσα εἰς τὰς σελίδας αὐτοῦ νὰ ἀπολαμβάνῃ ὅσα τῇ ἤρκουν πρὸς ἄνετον συντήρησιν.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον μάλιστα ἐγνωρίσθη καὶ προσεκαλεῖτο ἐνίοτε εἰς τὰς συνήθεις ἑσπερινὰς τῶν συναδέλφων της συναναστροφάς. Παρὰ τῇ κυρίᾳ Λουάρδου ἐξαιρέτως ἐσύχναζε καὶ συναναστρέφετο μετὰ πολλῶν συγγραφέων καὶ φιλολόγων τῆς Γαλλικῆς μητροπόλεως.

Δυστυχῶς ὅμως μετά τινα χρόνον ἠσθένησε βαρέως καὶ τότε ἡ ἔνδεια ἤρχισε νὰ τὴν ἐπαπειλῇ παρά ποτε φοβερωτέρα. Ἀλλὰ χεὶρ ἀρωγὸς ἔσπευσεν ἀπροσδοκήτως νὰ συνδράμῃ τὴν κλινήρη ἀσθενῆ μας, καὶ ἐνῷ θλιβεραὶ σκέψεις τὴν ἐτάραττον, ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἐν ᾗ εὗρε διατριβὴν γεγραμμένην κατὰ τὸν ἴδιόν της τρόπον διὰ τὸ περιοδικὸν, συνάμα καὶ γραμμάτιον διαλαμβάνον ὅτι ὁ ἄγνωστος συγγραφεὺς ἐσκόπευε νὰ τῇ στέλῃ ὁμοίας διατριβὰς μέχρις ὅτου ἤθελε γίνει ἐντελῶς καλά, ὅπως ἀναλάβῃ τὸ ἔργον της.

Πόσον ηὐγνωμόνει ἡ δυστυχὴς Παυλίνα τὸν ἄγνωστον εὐεργέτην της! Πόσον ἐπεθύμει νὰ γινώσκῃ τὸ ὄνομά του!

Κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του ἄρθρα κατάλληλα ἐπέμποντο τακτικῶς, ἀντὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀσθενὴς ἐλάμβανε παρὰ τῶν ἐκδοτῶν τοῦ Publiciste τὴν αὐτὴν ὡς καὶ ἀντὶ τῶν ἰδικῶν της χρηματικὴν ἀμοιβήν. Διὰ τῆς συνδρομῆς δὲ ταύτης εὑροῦσα ἄνεσιν ἀνέλαβεν ἐντελῶς.

Τῆς Παυλίνας ὁ ἀνταποκριτὴς ἔπαυσε τοὺς κόπους του, ὅτε ἠδυνήθη ἐκείνη νὰ τοὺς ἀναλάβῃ, καὶ μετά τινας ἡμέρας νέος ὠχρὸς καὶ λεπτὸς, μὲ γλυκὺ καὶ ἐκφραστικὸν πρόσωπον τὴν ἐπεσκέφθη καὶ μετριοφρόνως τῇ ἐφανέρωσε τὴν ἀλήθειαν, καθότι αἴσθημα ἠδὺ τὸν ὤθει ἀπὸ τῆς πρώτης συναντήσεώς των πρὸς τὴν Παυλίναν. Πάραυτα ἡ κόρη τὸν ἀνεγνώρισεν. Ἦτο ἐκ τῶν ὀλίγων φίλων τοῦ κ. Λουάρδου, συγγραφεὺς ἐκ τῶν τὰς χρηστοτέρας ἐλπίδας περὶ τοῦ μέλλοντος ἐμπνεόντων.

Μετὰ τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν οἱ νέοι ἐβλέποντο συνεχῶς καὶ ἡ δεσποινὶς de Meulan ἐνυμφεύθη μετ' ὀλίγον τὸν εὐεργέτην της.

Οἱ νεαροὶ σύζυγοι διήγον εὐτυχεῖς καὶ εὐδαίμονες· ἐνῷ ὁ σύζυγος κατέλαβε μίαν τῶν ὑψίστων θέσεων εἰς τὴν γερουσίαν καὶ φιλολογίαν τῆς πατρίδος του, ἡ σύζυγος οὐδόλως ὑστεροῦσα ἐκείνου, καὶ μὲ θέλησιν πάντοτε ἐπιδίδουσα εἰς τὴν φιλολογίαν ἐγένετο μία τῶν ἐπισημοτέρων οἰκοδεσποινῶν τῆς Γαλλίας, καθότι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος κυρία εἶναι ἡ κυρία Guizot! Τὰ περὶ Ἀνατροφῆς ἔργα ταύτης καὶ ἄλλα συγγράμματα ἀποδεικνύουσι τρανῶς ὅτι κατέστη διὰ τῆς θελήσεως καὶ ἐπιμονῆς της, ἀξία σύντροφος πολιτικοῦ καὶ ἱστορικοῦ ἀνδρὸς οἷος ὁ κ. Guizot ὁ τοσοῦτον ἀκμάσας καὶ τοσοῦτον διάσημος καταστὰς ἐπὶ Λουδοβίκου Φιλίππου!

Μιτυλήνη, Ἰούνιος 1894.

Κοραλλία Ρουσσέλη.

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

ΛΗ'.

Ἄνθη! Ἄνθη! Ἄνθη! ὀργιάζοντα εἰς μαγικοὺς, γλυκεῖς, ἡδονικοὺς χρωματισμοὺς, εἰς σχήματα θαυμασίως γραφικά, εἰς ἀρώματα μεθυστικά, εἰς μῦρα ἅτινα δίδουν πλήρη ἰδέαν τοῦ Παραδείσου, τῆς Ἐδέμ, τῆς τελείας ἀπολαύσεως, ἣν δύναται τις νὰ ὀνειροπωλήσῃ.

Οὔτε οἱ κρεμαστοὶ κῆποι τῆς Σεμιράμιδος, οὔτε τὰ θαυμασιώτερα θερμοκήπια ὅλων τῶν βασιλικῶν κήπων τῆς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ὅλα ὁμοῦ ἡνωμένα δὲν δύνανται νὰ δώσουν ἀμυδρὰν ἰδέαν τῆς ποικιλίας, τοῦ πλούτου, τοῦ ὑπερφυσικοῦ κάλλους τοῦ θαυμασίου φαινομένου τοῦ μεγάρου τῆς Ἀνθοκομίας τῆς ἐκθέσεως.

Τί θέλετε τὰς ἀνθοδέσμας ἐκεῖ καὶ τοὺς κηπουρούς, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ φύσις πᾶς ξεφυτρόνει πλήρεις καὶ τελείας ἀνθοδέσμας, ὅλων τῶν σχημάτων καὶ μεγεθῶν, ὁτὲ μονοχρόους, ὁτὲ ποικιλανθεῖς καὶ ποικιλοχρόους, πάντοτε μεθυστικὰς διὰ τὸ ἄρωμά των, πάντοτε γραφικωτάτας τὰ σχήματα καὶ ἰδιορρύθμους, ἰδιοτρόπους τὴν ἀνθοπλοκήν.

Καὶ πῶς νὰ σᾶς τὰ ὀνομάσωμεν τὰ ἄνθη αὐτὰ τὰ ἄγνωστα εἰς τοὺς τόπους μας, τῶν ὁποίων τὴν τελειοποίησιν εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις, καὶ τὸν πλοῦτον ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ. Δὲν εἶναι ἐδῶ τὸ μοναδικὸν αὐτὸ στόλισμα καὶ χάρμα τῆς γῆς μικρὸν ταπεινόν, θαμνίσκος, κατὰ τὸ πολύ, λεπτοφυὴς ὡς τὰ ἰδικά μας ἄνθη. Εἶναι δενδρύλλια ὁλόκληρα μὲ φύλλα γιγάντεια, ὡς ἐκ κηροῦ σκληρὰ καὶ στιλπνά, σχηματίζοντα τὰς παραδοξοτέρας ἀντιθέσεις τῶν χρωματισμῶν, ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ σκοτεινοῦ πρὸς τὸ χρυσίζον κίτρινον καὶ ἀπὸ τοῦ ἰοβαφοῦς πρὸς τὸ πράσινον. Καὶ στολίζουν τοὺς κλάδους καὶ τοὺς κλῶνας ὅτε μὲν φύλλα ἐπιφυῆ καὶ διάτρητα ἢ συμφυῆ καὶ περίκαυλα. Ἄλλα νομίζετε ὅτι εἶναι μικραὶ ψυχαὶ ἕτοιμοι νὰ λάβουν τὴν πτῆσίν των εἰς τὸν ἀέρα μὲ τὰ πτερυγωτὰ σχήματά των καὶ μὲ τὸν διαφανῆ δίσκον των, τὰ ποικίλλοντα εἰς σχέδια καὶ ἰνοειδῆ συμπλέγματα πολύχρωμα, πρὸ τῶν ὁποίων ὁ τελειότερος ζωγράφος μένει κατάπληκτος. Ἐν τοιοῦτον δενδρύλλιον, τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ φύλλα ἦσαν ἀνοικτὰ κίτρινα, μὲ σχέδια ἐκ πλήρους ἀπανθίσματος ἰανθοῦς χρώματος, μὲ σχῆμα μικρᾶς ἀσπίδος καὶ μὲ ἄνθη λεπτὰ λευκὰ εἰς μικρὰς δεσμίδας πολλὰ συνηνωμένα, ἦτο ἐν ἐξαίσιον τερατούργημα τὸ ὁποῖον ἡ καλλιτέχνις φύσις παίζουσα ἢ ἐν μέθῃ διατελοῦσα παρήγαγε.

Καὶ ἐκ συστάδων τοιούτων δενδρυλλίων νὰ ἀποτελοῦνται μικρὰ δασύλλια, καὶ ἐξ ἀνδήρων ἄλλης φύσεως καὶ εἴδους νὰ πλαισιοῦνται τεχνητοὶ ρύακες καὶ λίμναι, καὶ πρασιαὶ ὁλόκληροι νὰ ἀδαμαντολούωνται ὅλην τὴν ἡμέραν ἀπὸ μικροὺς καταρράκτας καὶ πίδακας καὶ χειμάρρους, τῶν ὁποίων τὸ ἀποτόμως καταπίπτον ὕδωρ, παίζον μὲ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου νὰ σχηματίζῃ τὰ γλυκύτερα καὶ ἁρμονικώτερα χρώματα τῆς ἴριδος.

Ἡ ἀπέραντος ὑαλοσκεπὴς κεντρικὴ σκιὰ, ἡ ὁποία ἔχει διάμετρον ἑξήντα τριῶν μέτρων καὶ ὕψος τριάντα πέντε, στολίζεται ἀπὸ τὰ γιγαντιώτερα δένδρα τῶν τροπικῶν, ἐν οἷς οὐρανομήκεις φοίνικες καὶ εὐλύγιστοι ὡς χαρίεσσαι γυναῖκες ἰνδικαὶ κάλαμοι καὶ πτέριδες καταπληκτικῶς μεγάλαι, περιβάλλουσαι μικρὸν τεχνητὸν ὄρος ὕψους 25 μέτρων, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἀναπαρίσταται τὸ σπήλαιον τοῦ Μαμοὺθ μὲ τοὺς λαβυρινθοειδεῖς ἀτελευτήτους διαδρόμους καὶ τὸ ὑπὸ τὴν γῆν μυθῶδες βάθος του καὶ τοὺς πρωτοφανεῖς σταλακτίτας του καὶ πέραν κάτω, πολὺ κάτω ὡς ὑπὸ ἀρχαίας κατακόμβας τὸ τεράστιον τοῦτο ζῶον, τὸ τόσον ὁμοιάζον πρὸς ἐλέφαντα, εἰδεχθὲς καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ ἀπολιθώσει του.

Καὶ ἐνῷ ἐκεῖ ὡδηγούμεθα μὲ μικρὰ κηρία ἀνὰ χεῖρας, ἀκριβῶς ὡς εἰς τὰς κατακόμβας τῆς Ἁγίας Ἀγνῆς ἐν Ρώμῃ, καὶ ἠσθανόμεθα τὴν ὑγρασίαν ὡσεὶ ποτίζουσαν τὰ κόκκαλά μας καὶ ἠκούομεν τὴν μονότονον καὶ πένθιμόν πως πτῶσιν τοῦ ὕδατος ἀνὰ χονδρὰς ὡς χάλαζαν σταγόνας καὶ σχεδὸν ἐψαύομεν πρὸ ἡμῶν, ἵνα μὴ ἀπολέσωμεν τὰ ἴχνη τοῦ ὁδηγοῦ, αἴφνης ἐγένετο φῶς, φῶς λευκὸν, ἀποτυφλωτικόν. Ὅλα δὲ τὰ τέως μαῦρα ἀντικείμενα, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ σκοτεινοὶ πρὸ ἡμῶν ὄγκοι οἱ ὁμοιάζοντες πρὸς φαντάσματα ἄγρια, ἐφάνησαν ἤδη ὑπὸ τὰς αἰγλησσούσας τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτὸς ἀναλαμπὰς μικροὶ ὕφαλοι καὶ βράχοι ἐκ διαφόρων λίθων, ἐν οἷς ἐπλεόναζεν ὁ ἀχάτης καὶ οἱ πράσινοι μὲ ἀπείρους ἀποχρώσεις μαλακῖται καὶ οἱ κυανοῖ τοιοῦτοι, οἱ ἀκολουθοῦντες ἀνωμάλως τὴν κλίμακα ἀπὸ τοῦ σκοτεινομελάνου μέχρι τοῦ ἀνοικτοῦ οὐρανοχρόου κυανοῦ.

Ὑπεράνω δὲ ὅλων αὐτῶν ὡσεὶ ἀνηρτημένοι εἰς τὴν ἀνώμαλον καὶ σπηλαιώδη στέγην σταλακτῖται παντὸς σχήματος καὶ μεγέθους, μεγάλοι ὡς πολυέλαιοι φανταστικοὶ καὶ μικροὶ ὡς ἀργυραῖ κανδύλαι, ὅλοι ἀπαστράπτοντες, ὅλοι ἀποκρυσταλλωμένοι καὶ ὡσεὶ πελεκημένοι ἀπὸ τοὺς δεξιωτέρους τοῦ κόσμου τεχνίτας.

Ἐν **ὦ!** γενικὸν, ἐν **ὦ!** θουμασμοῦ, καταπλήξεως, εὐχαριστήσεως, ἀνακουφίσεως, ἠκούσθη ἀμέσως ὡς ἐκ συμφώνου ἀπὸ τοῦ στόματος ὅλων, καὶ ἀκουσίως μετὰ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν αἱ χεῖρες ἐκάλυψαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς καταπονηθέντας ἐκ τῆς αἰφνιδίας αὐτῆς ἀπὸ τοῦ σκότους εἰς τὸ φῶς μεταβάσεως. Τὸ θέαμα τῶν διαφόρων τότε ἀνθρωπίνων ζευγῶν ἀπέβη ἐπίσης ἀξιοπερίεργον. Πολλοὶ σύζυγοι ἐπαναπαυόμενοι εἰς τὸ πρώην διακριτικὸν σκότος, καὶ ὡς ἐκ τοῦ ἐμπνέοντος φόβον πολυδαιδάλου ἐκείνου σπηλαίου ἐπροχώρουν σχεδὸν ἐνηγκαλισμένοι μὲ τὰς συντρόφους των, ἄλλοι οἰκείως κρατοῦντες αὐτὰς ἀπὸ τῶν ὀσφύων, καὶ τις τρυφερώτερος ὅλων, νεόνυμφος, ἀναντιρρήτως, ἔφερεν αὐτὴν—ἐξηντλημένην πιθανῶς ἐκ τοῦ καμάτου, ὃν πάντες οἱ ἐπισκέπται τῆς Ἐκθέσεως αἰσθάνονται—ἐπὶ τῶν βραχιόνων του. Ὅλοι αὐτοὶ κατὰ τὴν πρώτην καὶ ἀπότομον στιγμὴν τῆς φωταγωγίας ἐτρόμαξαν, διέλυσαν τὰς χεῖρας, ἀπεχωρίσθησαν οἱ ἄνδρες κάτω νεύοντες, αἱ γυναῖκες ἐρυθριῶσαι καὶ γελῶσαι ὡς παιδία συλληφθέντα ὑπὸ τοῦ διδασκάλου των καὶ φοβούμενα ἐπιτίμησιν.

Ἄνθρωποι καὶ σπήλαιον, σταλακτῖται καὶ μαμούθ, ὅλα αὐτὰ τὰ τόσον ἀνόμοια καὶ τόσον περίεργα ὄντα καὶ πράγματα κατακλυζόμενα ἀπλέτως ὑπὸ τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτὸς ἀπετέλουν ἓν θαυμάσιον σύμπλεγμα, ἐξ ἐκείνων ἅτινα μόνον εἰς φαντασμογορικὰς παραστάσεις βλέπει τις. Καὶ ὡς ἵνα ἀληθῶς πιστεύσωμεν εἰς σκηνικὴν μᾶλλον εἰκόνα ἢ εἰς τὴν πραγματικότητα ὀρχήστρα ἐξ ἰθαγενῶν Ἰνδῶν, ἐνδεδυμένων ὡς οἱ ἄγριοι μὲ πτέρυγας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ χρυσοῦς κρίκους ἀναρτωμένους ἀπὸ τῆς ρινὸς καὶ τῶν χειλέων καὶ περιδέραια ἐκ κογχυλίων λευκῶν, ἐρυθρῶν καὶ κυανῶν ἐξετέλει θρηνώδη τινα μελῳδίαν ὁμαλὴν, ἁπλῆν ἐν τῇ ἐξελίξει τῶν τόνων, ἀλλ' ἀπαραμίλλως γλυκεῖαν καὶ μελαγχολικήν.

Ὅταν ἐξήλθομεν εἰς τὸν πρασινόκοσμον πάλιν τῶν φυτῶν καὶ ἐκαθήσαμεν νὰ ἀναπαυθῶμεν παρὰ τεχνητὴν λίμνην ὑπὸ τὴν ρυτιδουμένην τῆς ὁποίας ἐπιφάνειαν ἐξετίθεντο εἰς μυριόσχημα ὑποβρύχια ἄνθη αἱ ὡραιότερα νυμφαῖαι τοῦ κόσμου, μὲ τὰς λευκὰς ὡς εὐχαριστημένα πρόσωπα στεφάνας των, αἱ victoria-regia, αἱ ὑδρόβιοι αὗται τοῦ ἀνθίνου κόσμου βασιλίδες, ἐτρίβομεν τοὺς ὀφθαλμοὺς προσπαθοῦσαι νὰ πεισθῶμεν ὅτι δὲν ὠνειρεύθη-

μεν, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια πράγματα εἴδομεν ἀληθῶς, καὶ ὅτι ἦσαν ἀληθινὰ, πραγματικὰ καὶ ὄχι φαντασιώδεις παραστάσεις.

Αἴφνης φωνὴ γνωστή, συμπαθής, εὐχάριστος μᾶς ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰς σκέψεις μας. Καὶ ἡ μορφὴ τῆς γηραιᾶς πρωταγωνιστρίας τοῦ γυναικείου ζητήματος Susanne Antony προβάλλει ἐνώπιόν μας ζωηρά, γελαστή, ἀκούραστος μὲ ὅλα τὰ ὀγδοήντα πέντε ἔτη της. Ὦ! ἀγαπητά μου παιδιά, μᾶς λέγει πῶς φαίνεσθε ὅτι ἀνήκετε εἰς ποιητικὴν, εἰς καλλιτεχνικὴν φυλήν. Ἀντὶ νὰ τρέχητε ὡς ἡμεῖς νὰ βλέπητε μηχανὰς καὶ ὑφάσματα εἶσθε ἐν ἐκστάσει, ρεμβάζοντες, ἀφῃρημένοι πρὸ τῆς ὡραίας ἀληθῶς ρυσικῆς αὐτῆς εἰκόνος. Ἀλλὰ φθάνει ὁ ρεμβασμὸς καὶ ἡ ὀνειροπώλησις. Ἀφοῦ ἡ τύχη σᾶς ἔφερεν ἐμπρός μου σᾶς ἀπάγω. Ἔλθετε θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ γυναικεῖον μέγαρον, ὅπου θὰ ὁμιλήσῃ μία ἐκ τῶν διασημοτέρων ρητόρων μας, τὴν ὁποίαν πρέπει ἀφεύκτως νὰ ἀκούσητε.

Ὁ σύζυγός μου ἠγέρθη στενάζων. Εἶχεν ἀκούσει μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς τόσας ρήτορας, τόσους λόγους, ὥστε μὲ ὅλην τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸν θαυμασμόν του διὰ τὴν εὐφράδειαν καὶ ρητορικὴν δύναμιν τῶν Ἀμερικανίδων μοὶ εἶχε δηλώσει ἐπισήότι παρῃτεῖτο εἰς τὸ μέλλον τῆς εὐχαριστήσεως αὐτῆς.

Ἐγὼ διευκολύνουσα τὴν ἀποχώρησίν του, τῷ εἶπον:

Φίλε μου, λυπηρὸν ὅτι θὰ χάσῃς τὴν λαμπρὰν αὐτὴν εὐκαιρίαν, ἀλλὰ μὴ λησμονῆς τὴν μετὰ τοῦ Ἕλληνος ἱερέως συνέντευξιν σου. Ὡρίσθη διὰ τὴν πέμπτην ὥραν καὶ μόλις θὰ προφθάσῃς. Ἐγὼ θὰ ἐπιστρέψω μὲ τὴν μιὺς Ἄντωνι, ἡ ὁποία γευματίζει ἀπόψε μαζή μας.

Ἡ σεβαστή μου φίλη εἶχεν ἤδη περάσει τὸν βραχίονά της ὑπὸ τὸν ἰδικόν μου καὶ τείνουσα τὴν ἀριστερὰν της χεῖρα πρὸς τὸν σύντροφόν μου. Λοιπὸν τὸ βράδυ, τῷ εἶπε θὰ εἶσαι πλησίον μου εἰς τὸ γεῦμα καὶ θὰ σοῦ εἴπω ὅ,τι εἴδομεν καὶ ἐκάμαμεν μὲ τὸ καλόν μου αὐτὸ παιδί. Καὶ ταχεῖα εὐκίνητος μὲ παρέσυρε. Τρέχουσαι, ἵνα προφθάσωμεν, διεσχίσαμεν τὴν μικρὰν γέφυραν, ἥτις ἐχώριζε τὴν περιφέρειαν τοῦ μεγάρου τῆς ἀνθοκομίας ἀπὸ τοῦ γυναικείου καὶ ἐντὸς δέκα λεπτῶν εἴχομεν καταλάβει τὰς θέσεις μας εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν διαλέξεων.

Ἡ ρήτωρ εἶχεν ἤδη λάβει τὸν λόγον. Τὸ θέμα της ἦτο ἡ διὰ τῶν γυναικῶν μόρφωσις τῶν ἀγρίων καὶ ὁ ἐκπολιτισμὸς αὐτῶν. Θέμα εὐρύτατον, ὡραῖον, τὸ ὁποῖον ἐπραγματεύθη μὲ πολλὴν ἠρεμίαν, γλυκύτητα καὶ χάριν, μὲ ἀκαταμάχητα ὑπὲρ τῆς γυναικείας ὑπομονῆς, ἐπιμονῆς καὶ αὐταπαρνήσεως ἐπιχειρήματα, μὲ στατιστικὰς αἴτινες ἐμαρτύρουν εὐγλωττότερον παντὸς ἄλλου τὴν ἀκαταμάχητον ἀλήθειαν τῶν λόγων τῆς ἀγορητρίας.

Εἰς διακόσια ἑκατομμύρια δολλάρια, εἶπεν, ἀνέρχονται τὰ παρὰ γυναικῶν δωρηθέντα, εἰσπραχθέντα καὶ διὰ διαθηκῶν κληροδοτηθέντα ποσὰ δι' ἵδρυσιν σχολείων, ἀσύλων καὶ φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων τῶν Ἰνδῶν καὶ ἀγρίων. Καὶ ἀπηρίθμησεν ἐπίσης τὰς ἱεραποστόλους γυναῖκας, αἵτινες μὲ τὸν σταυρὸν ἀνὰ χεῖρας ὡς μόνον ὅπλον καὶ ἐφόδιον διασχίζουν δάση καὶ ἀγρούς, καὶ εἰσχωροῦσιν εἰς τὰ ἀπρόσιτα ἔτι κρησφύγετα τῶν δυσυποτάκτων καὶ ἐμμενόντων εἰς τὸν πλάνητα καὶ ἄγριον βίον των Ἰνδῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, τοὺς ὁποίους ἐκπολιτίζουν καὶ ἐξημερώνουν. Ὅσοι λέγει, ὁμιλοῦν ἀκόμη περὶ γυναικείας ἀδυναμίας, ἂς ἔλθουν νὰ ἀναμετρηθοῦν μὲ τὰς εἰρηνικὰς ταύτας ἡρωΐδας, αἵτινες διακινδυνεύουν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν ζωήν των καὶ θυσιάζουν τὰς ἀναπαύσεις καὶ τὸν πλοῦτον των, ἵνα ἀποδώσουν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἀπολεσθείσας καὶ ἀχρήστους τέως ὑπάρξεις, ἀντὶ τῶν χιλιάδων σωματικῶς καὶ ἠθικῶς ὑγιῶν καὶ χρησίμων, οὓς ὁ ἡρωισμὸς τῶν ἀνδρῶν θυσιάζει ἑκάστοτε εἰς τὴν ἑκατόμβην τῶν αἱματηρῶν καὶ φονικῶν πολέμων.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ,,

Τὰ μαθήματα διὰ κυρίας.

Τὸ προεδρεῖον τοῦ Συλλόγου «Παρνασσοῦ» συνεπείᾳ ἀποφάσεως τοῦ Συλλόγου παρεκάλεσεν ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ διδάξωσι μαθήματα διὰ κυρίας κατὰ τὸ ἀπὸ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου ἀρχόμενον ἔτος, ἐν συνεδριάσει δὲ κοινῇ τῶν παρακληθέντων καὶ τῆς Ἐφορείας τοῦ Συλλόγου ἐκανονίσθησαν τὰ κατὰ τὰ μαθήματα ταῦτα.

Τὰ μαθήματα θὰ συμποσωθῶσιν ἐν συνόλῳ εἰς τεσσαράκοντα, θὰ ἀρχίσωσι δὲ τὴν 27 Ὀκτωβρίου καὶ θὰ λήξωσι τὸν Ἀπρίλιον. Θὰ διδάσκωνται δὲ καθ' ἣν μὲν ἐποχὴν δὲν γίνονται θρησκευτικαὶ ὁμιλίαι ἑκάστην Πέμπτην καὶ Σάββατον, καθ' ἣν δὲ ἐποχὴν γίνονται αὗται τὴν Πέμπτην μόνον. Ὥρα ὡρίσθη ἡ 4—5 ἢ 5—6 μ. μ. ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔτους. Ὡρίσθη δ' ὁμοίως μικρὰ τιμὴ εἰσόδου ἵνα καλύπτωνται αἱ δαπάναι τῶν πειραμάτων τῆς διδασκαλίας. Οὕτως οἰκογενειακὰ εἰσιτήρια μέχρι τεσσάρων προσώπων καὶ δι' ὅλην τὴν περίοδον τῶν 40 μαθημάτων τιμῶνται ἀντὶ τοῦ ἐλαχίστου ποσοῦ τῶν 15 δραχμῶν.

Ἰδοὺ ὀνόματα τῶν διδαξόντων μετὰ τοῦ μαθήματος ἑκάστου:

Ν. Γ. Πολίτης. Ἱστορία καὶ ἐξήγησις τῶν δεισιδαιμονιῶν, **Τιμ. Ἀργυρόπουλος.** Ἡ Φυσικὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ, **Σπυρ. Π. Λάμπρος.** Ἡ ἀρχαία Ἑλληνὶς ἐν τῇ Ἱστορίᾳ, **Σπυρ. Σακελαρόπουλος.** Ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ ποίησις, **Σπυρ. Μηλιαράκης.** Ἡ Βοτανικὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ, **Π. Ζαλοκώστας.** Ἡ Χημεία ἐν τῇ οἰκίᾳ, **Γ. Σωτηριάδης.** Αἱ γυναῖκες κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν, **Θ. Σοφούλης.** Τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν, **Ἀντ. Μηλιαράκης.** Γεωγραφικὰ ἀναγνώσματα, **Ν. Χ. Ἀποστολίδης.** Τὰ κατοικίδια ἔντομα, **Α. Κουρτίδης.** Ψυχολογία τοῦ καθ' ἑκάστην βίου, **Ἀρ. Ρούκης.** Πολιτικὴ οἰκονομία δι' οἰκοδεσποίνας.

Η ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ ΕΝ ΤΩ ΝΑΩ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐν τῷ παρὰ τά Πευκάκια ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐτελέσθη σεμνὴ καὶ ἐπιβάλλουσα ἡ τελετὴς Πεντηκοστῆς. Τὸ ἐπίσημον τῆς ἡμέρας ἐξήγησεν ἀπὸ τοῦ βήματος διὰ λόγων σθεναρῶν καὶ ὡραίων ὁ διαπρεπὴς ἐκκλησιαστικὸς ρήτωρ κ. Ι. Μεσολωρᾶς, ὅστις, ψυχολόγος ἄριστος, κατενόησεν ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη οὔτε πομπωδῶν φράσεων, οὔτε ρητορικῶν σχημάτων, οὔτε ὕφους ἐπιτηδευμένου ὅπως ἀποτανθῇ τις εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ παρισταμένων καὶ μάλιστα ὅταν οὗτοι ἀνήκουν εἰς τὰς ἐργατικὰς τάξεις τῆς ἡμετέρας κοινωνίας.

Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀληθὲς πνεῦμα τῆς θρησκείας ὡς ἀδελφὸς πρὸς ἀδελφοὺς καὶ φίλος πρὸς φίλους ἀπευθυνόμενος, μὲ φωνὴν ἤρεμον καὶ γλυκεῖαν, μὲ λόγους καρδιᾶς συνεκίνησε τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριόν του, τὸ ὁποῖον ἄλλως ἐκτιμᾷ καὶ ἀγαπᾷ τὸν κ. Μεσολωρᾶν, εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ ὁποίου ὀφείλεται, κατὰ τὸ πλεῖστον, αὐτὴ αὕτη ἡ ὕπαρξις τοῦ ἐκεῖ ναοῦ καὶ τοῦ παραπλεύρως ἱδρυομένου μεγαλοπρεποῦς τοιούτου.

Καὶ εἶναι ρωμαντικώτατος, κατάλληλος δι' ἔμπνευσιν καὶ θρησκευτικὴν συγκίνησιν, ὁ περιβάλλων τὸν ναὸν πευκῶν καὶ τὸ ὑψιφερὲς τοῦ ἐδάφους, καὶ ἡ ἀγροτικὴ ὄψις τῶν πέριξ ἐν μέσῃ πόλει καὶ ἀναμμνήσκει ἐν πολλοῖς τοὺς ἀρχαίους ναούς, τοὺς ἐπὶ ὑψηλῶν τοποθεσιῶν ἱδρυομένους τότε καὶ ὑπὸ ἱερῶν ἀλσῶν περιβαλλομένους. Ἄλλως τε καὶ αὐτὰς ὁ ρυθμὸς τοῦ κτιρίου ἔχει πολὺ τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβάλλον, μὲ τὴν Βυζαντινὴν διαίρεσιν του καὶ τὸν εὐρυχωρότατον καὶ ἀπέραντον νάρθηκά του καὶ τὴν ἀρχαιοπρεπῆ καὶ ἐπιβάλλουσαν ἀρχιτεκτονικήν του.

Χάρις εἰς τὰς ἀόκνους τῶν ἐπιτρόπων φροντίδας καὶ τὰ γενναῖα αἰσθήματα τῶν ἐνοριτῶν Χριστιανῶν ὁ ναὸς περατοῦται ταχέως. Ὑπολείπεται ἤδη εἰς τὸν δῆμον νὰ ἰσοπεδώσῃ τὸν περιβάλλοντα αὐτὸν χῶρον καὶ οὕτω σχηματίσῃ ἐκεῖ μίαν ἐκ τῶν ὡραιοτέρων πλατειῶν τῆς πόλεως, μὲ τὸ μοναδικὸν δασύλλιον τὸ ἐν Ἀθήναις ὑπάρχον, καὶ μὲ τὰ φυσικὰ ἐκεῖνα κάλλη τὰ ὁποῖα μικρὰ περιποίησις διὰ μικρᾶς τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς θυσίας θὰ μεταβάλλῃ εἰς γραφικὸν καὶ ψυχαγωγὸν κέντρον.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Παρθεναγωγεῖον Χίλλ. — Αὔριον Δευτέραν ποιεῖται ἔναρξιν τῶν ἐξετάσεών του τὸ ἀρχαιότατον τῶν Ἀθηνῶν ἰδιωτικὸν παρθεναγωγεῖον Χίλλ, τοῦ ὁποίου τὴν μορφωτικὴν δρᾶσιν ὁλόκληρος ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία ἀναγνωρίζει καὶ ἐκτιμᾷ. Τὰς ἐξετάσεις τοῦ ἀρίστου τούτου Παρθεναγωγείου θέλομεν ἀκολουθήσει, μεθ' ὃ καὶ θέλομεν δημοσιεύσει τὰς ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος αὐτῶν ἐντυπώσεις μας.

Πρότυπον Παρθεναγωγεῖον. — Ἐπιτυχέστατα διεξήχθησαν καὶ αἱ ἐξετάσεις τοῦ Παρθεναγωγείου τοῦ Συλλόγου τῶν Κυριῶν, τοῦ διευθυνομένου ὑπὸ τῆς διαπρεποῦς παιδαγωγοῦ κ. Καλλιόπης Κεχαγιᾶ. Πάντες οἱ παρακολουθήσαντες τὴν ἐξέτασιν τῶν μαθημάτων πασῶν τῶν τάξεων ἐπείσθησαν ὅτι ἡ ἐν τῷ προτύπῳ Παρθεναγωγείῳ ἐπιτελεσθεῖσα παιδαγωγικὴ ἐργασία ὑπῆρξε τελεία, καὶ ὅτι αἱ ἐκεῖ διδασκόμεναι μαθήτριαι ἀποκομίζουσι μόρφωσιν ἀρτίαν, ὀφειλομένην καὶ εἰς τὸ ἐκλεκτὸν τοῦ Σχολείου προσωπικόν, ἀλλ' ἰδίᾳ εἰς τὰς ἀόκνους φροντίδας τῆς Διευθυντρίας αὐτοῦ, ἥτις ἀφιέρωσεν ὅλον τὸν βίον της εἰς μόρφωσιν τῶν Ἑλληνίδων. Σήμερον ἡ κ. Κεχαγιᾶ θέλει δώσει λόγον τῶν κατὰ τὸ λῆξαν σχολικὸν ἔτος πεπραγμένον.

Παρθεναγωγεῖον Σκορδέλη. — Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐποιήσατο τακτικὴν ἔναρξιν τῶν ἐξετάσεών του τὸ Παρθεναγωγεῖον Σκορδέλη διὰ τοῦ νηπιαγωγικοῦ αὐτοῦ τμήματος. Ὅταν ὁ Φρέβελ ἀπεκάλει «Κῆπον Παίδων» τὸ νηπιαγωγικόν του σύστημα θὰ εἶχε βεβαίως κατὰ νοῦν τὴν εἰκόνα, ἣν παρίστα ὁ κῆπος τοῦ Παρθεναγωγείου τούτου τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν σημαιοστόλιστος, ὅλος θαλερὸς, ἐγκατεσπαρμένος μὲ δένδρα καὶ ἄνθη. Καὶ εἰς τὸ μέσον ὡραῖα παιδάκια τῶν δύο φύλλων καὶ διδάσκαλον ἀληθῆ Καρυάτιδα τὴν δεσποινίδα Εὐφροσύνην Σκορδέλη, ἐξετάζουσαν καὶ παίζουσαν καὶ ᾄδουσαν μὲ τὰ μικρά.

Αἱ ἐξετάσεις τῶν λοιπῶν τάξεων περὶ ὧν προσεχῶς, παρετάθησαν ἐπιτυχῶς καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα, καὶ θέλουν συνεχισθῆ μέχρι τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς καθ' ἣν θὰ ἐξετασθοῦν αἱ ἀνώτεραι τάξεις εἰς τὴν γυμναστικήν.

Ἐξετάσεις μαθητριῶν ἐν τῇ Γαλλικῇ Σχολῇ. — Χθὲς ἐγένοντο ἐν τῇ γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ αἱ ἀπολυτήριαι ἐξετάσεις τῶν ἐν γαλλικαῖς σχολαῖς σπουδασασῶν δεσποινίδων ἑλληνίδων καὶ ξένων. Μετὰ τὰς ἐξετάσεις ὁ πρόεδρος κ. Ὠμὼρ ἀπήγγειλε κατὰ σειρὰν βαθμολογίας τὰ ἑπόμενα ὀνόματα τῶν μαθητριῶν: M. Raymonde, E. Βοζίκη, Ε. Λευκαδίτου καθηγητοῦ, Ο. Στεφάνου, P. Biangini Richard.

Παρθεναγωγεῖον Μαρίας Βελῆ.—Τὸ ὑπὸ νεωτάτων παιδαγωγικῶν βάσεων λειτουργοῦν ἄριστον παρ' ἡμῖν ἰδιωτικὸν Παρθεναγωγεῖον τοῦτο ποιεῖται ἔναρξιν τῶν ἐξετάσεων σήμερον Κυριακὴν ὥραν 4 μ. μ.

Αἱ ἐξετάσεις τῆς μητρικῆς γλώσσης καὶ Γαλλικῶν τῶν λοιπῶν τάξεων θέλουν συνεχισθῆ δι' ὅλης τῆς ἑβδομάδος περατούμεναι διὰ τῆς ὀργανικῆς μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς τῶν ἀνωτέρω τάξεων τὴν 19 Ἰουνίου.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

— Δὲν εἰξεύρω, κύριε, εἶπεν ἡ κυρὰ Ρενιέρη, δάκνουσα τὰ χείλη της. Ἡ κυρία Ἀνδρέου εἶναι πριγκηπέσσα, βλέπετε, καὶ δὲν ἀφίνει τὸν καθένα νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ ἀρχοντικόν της.

— Ἂς κτυπήσωμεν λοιπὸν εἰς τὴν θύραν της· ἂν εἶναι μέσα, θὰ μᾶς εἴπῃ ἡ κυρία ἂν συγκατατίθεται εἰς τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας, καὶ συγχρόνως βλέπω καὶ ἐγὼ πόσα θὰ μοῦ κοστίσῃ ἐπάνω κάτω αὐτὴ ἡ ἐργασία.

Ἔκρουσαν τὸν κώδωνα, καὶ ἀνέμενον ἐπί τινας στιγμὰς ἀπάντησιν, μεθ' ὃ ὁ ἰδιοκτήτης ἔκρουσεν ἐκ δευτέρου.

Οὐδεμία ἀκρόασις.

Ἐκίνησαν νὰ ἀπομακρυνθῶσιν, ὅταν ὁ ἰδιοκτήτης εἶπεν αἴφνης.

— Καλέ, κύτταξε! .... Παράξενον! ἡ θύρα δὲν εἶναι κλεισμένη! .... Τί νὰ σημαίνῃ αὐτό;

— Πρέπει νὰ ἔμβωμεν μέσα! ἂς ἔμβωμεν, κύριε! Φαίνεται πῶς κάτι τρέχει βέβαια. . . . .

* * *

Καὶ χωρὶς νὰ ἀναμείνῃ ἀπάντησιν, ἡ θυρωρὸς ὤθησε τὴν θύραν, εἴτε ὑπείκουσα εἰς αἴσθημα ἀκρατήτου ἐπιθυμίας τοῦ νὰ ἐπωφεληθῇ τὴν εὐκαιρίαν ὅπως ἴδῃ τὸ οἴκημα τοῦ ὁποίου ἡ εἴσοδος τῇ ἦτο ἀπηγορευμένη, εἴτε ὠθουμένη ἀπὸ πραγματικὸν προαίσθημα, καὶ ὑπερβᾶσα τὸ κατώφλιον αὐτῆς ἐπροχώρησεν, ἐνῷ ὁ ἰδιοκτήτης ἐξ ἀβρότητος ἔμεινεν ἔξω.

Ἀλλά, μόλις εἶχον παρέλθει πέντε δευτερόλεπτα, ἡ θυρωρὸς ἀνεφώνησεν ὡς τρελλή, καὶ ὁρμητικῶς ἐξελθοῦσα ἔπεσεν ἐντελῶς ἀναίσθητος πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ κυρίου Πρεδώ.

Ἦτο ὥρα καθ' ἣν πάντες ἔπερναν τὸ καφεδάκι των. Ἅμα ἠκούσθη ἡ κραυγὴ τῆς κυρᾶς Ρενιέρη ἠνοίχθησαν πᾶσαι αἱ θύραι τῶν κάτω πατωμάτων. Πολλοὶ ἀνῆλθον δρομαίως. Δύο γυναῖκες, ἰδοῦσαι ἀναίσθητον τὴν θυρωρὸν κατὰ γῆς, καὶ ἀνοικτὴν τὴν θύραν τοῦ οἰκήματος τῆς Τερέζας εἰσῆλθον ἐν τούτῳ, χωρὶς κἂν νὰ προσέξουν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ὅστις ἔμεινεν ἐμβρόντητος καὶ δὲν ἤξευρε οὔτε τί νὰ κάμῃ οὔτε τί νὰ εἴπῃ.

Ἀμέσως ὅμως αἱ δύο γυναῖκες ἐξῆλθον ὠχραὶ ὡς νεκραὶ καὶ περίτρομοι, λέγουσαι. Παναγίτσα μου! . . . Τρεχᾶτε γρήγορα εἰς τὴν ἀστυνομίαν! . . . ἡ κυρία Ἀνδρέου εἶναι πεθαμένη . . . τὴν ἐσκότωσαν! . . .

Ἐπηκολούθησαν γενικαὶ φωναὶ καὶ ἐπιφωνήσεις.

Ὁ κύριος Πρεδὼ συνῆλθε πρῶτος ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του, καὶ εἶπε.

— Τρομερὸν κακούργημα διεπράχθη ἐδῶ αὐτὴν τὴν νύκτα. Πρέπει νὰ φέρωμεν τὴν ἀστυνομίαν καὶ κανένα ἰατρόν.

Ἄνθρωποι νοημονέστεροι τῶν ἄλλων εἶχαν φροντίσει ἤδη περὶ τούτου, καὶ ἐπειδὴ τὸ ἀστυνομικὸν τμῆμα τῆς Μονμάρτρης ἔκειτο πολὺ πλησίον, ὁ ἀστυνόμος ἐφάνη ἀνερχόμενος τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ κ. Πρεδὼ ἐτελείωνε τὴν φράσιν του. Παρηκολούθουν αὐτὸν καὶ ἰατρὸς καὶ κλητῆρες.

— Πρέπει, ἰατρέ, νὰ προσέξωμεν μὴ ὑπάρχουν τίποτε ἐνδείξεις, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ ἀστυνόμος ὅστις ἐφαίνετο καὶ αὐτὸς πολὺ τεταραγμένος.

— Ἔχετε δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός· καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν δυστυχῆ Τερέζαν.

— Ἀ! θεέ μου! ἀνεφώνησεν ὀπισθοδρομῶν κατὰ δύο βήματα. Καλέ, εἶναι ἡ κυρία Ἀνδρέου! . . .

— Ναί, αὐτὴ εἶναι, εἶπεν ὁ κ. Πρεδώ.

— Τὴν ἐγνωρίζατε, ἰατρέ; ἠρώτησεν ὁ ἀστυνόμος.

— Ὦ! πολὺ καλά. Τὴν ἐθεράπευσα ἀπὸ πυρετὸν τυφοειδῆ, τὸν ὁποῖον εἶχε παθεῖ πρὸ εἴκοσι σχεδὸν μηνῶν. Ἅμα παρῆλθεν ἡ νόσος της, ὁ σύζυγός της ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἀμερικήν.

«Τώρα βοηθήσατε νὰ τὴν σηκώσω. Ἐνδέχεται νὰ μὴ εἶναι νεκρά.

Ἀφοῦ τὴν ἐτοποθέτησαν ἐπὶ τῆς κλίνης ὁ ἰατρὸς ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ καλῶς μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀνακαλύψῃ σημεῖόν τι ζωῆς, ἔστω καὶ ἐλάχιστον. Ἡ ἐξέτασις ἦτο εὔκολος ἤδη ὅτε ἡ Τερέζα εὑρίσκετο ὑψηλὰ καὶ εἰς θέσιν καλῶς φωτισμένην. Ἀλλ' ὅμως ἐφαίνετο ὅτι μάτην ἐκοπίαζεν ὁ ἰατρός. Ἡ Τερέζα ἔμενε ἀπαραλλάκτως ἐν τῇ αὐτῇ τραγικῇ στάσει. Οἱ βραχίονες καὶ αἱ χεῖρες εἶχον πολλὰ σημεῖα κτυπημάτων. Ἄνοιγμα πλάτους πέντε ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου ὑπῆρχεν ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ στήθους, πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου. Ἐκ ταύτης τῆς πληγῆς, καὶ ἐξ ἄλλης ὅλως ὁμοίας πρὸς αὐτήν, καὶ ἥτις ὑπῆρ-

ΠΟΙΚΙΛΑ

Αἱ ἐν Παρισίοις φοιτήτριαι τοῦ Πανεπιστημίου. Αἱ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο φοιτήτριαι τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων ἀνέρχονται εἰς 343, ἐκ τῶν ὁποίων 171 γαλλίδες καὶ 172 ξέναι. Ἡ νομικὴ σχολὴ ἀριθμεῖ 3 φοιτητρίας, ἡ ἰατρικὴ 155, ἡ φιλολογικὴ 164, ἡ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν 15 καὶ ἡ φαρμακευτικὴ 6. Αἱ πλεῖστοι τῶν ξένων εἶναι ρωσσίδες, μετ' αὐτὰς δὲ ρουμανίδες καὶ Ἀμερικανίδες.

Ἡ ἐξευρευνήτρια Ποτανίν. Ἀγγέλλεται ἐκ Ρωσσίας ὁ θάνατος τῆς ἀκαμάτου ἐξερευνητρίας τῶν στεππῶν τῆς Μογγολίας κ. Ποτανίν. Ἀπὸ τῆς νεωτάτης αὐτῆς ἡλικίας ἡ κ. Ποτανὶν ἐπεδόθη εἰς τὸν πολύμοχθον βίον τῆς περιηγήσεως καὶ μελέτης ἀπροσίτων μερῶν, καὶ πλεῖσται γεωγραφικαὶ ἑταιρεῖαι τῇ ἀπένειμον κατὰ καιροὺς τιμητικοὺς τίτλους διὰ τὴν πολύτιμον συνεργασίαν ἣν τοῖς παρέσχε διὰ τῶν ἀνταποκρίσεων καὶ μελετῶν της. Τὰ συγγράμματα, τὰ ὁποῖα ἡ πολύτιμος αὕτη γυνὴ ἀφίνει ὄπισθέν της θὰ χρησιμεύσουν ἀναμφιβόλως εἰς τὸ σχεδιάγραμμα τοῦ περιφήμου σιδηροδρόμου, ὅστις θὰ συνδέσῃ ἐν τῷ μέλλοντι τοὺς Παρισίους μὲ τὸ Βλαδιβοστόκ, τὸν μέγιστον λιμένα τῆς Σιβηρίας ἐπὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΩΔΕΙΟΥ

Χθὲς τὴν ἑσπέραν ἐδόθη ἡ προαγγελθεῖσα συναυλία τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν ὑπὸ τῶν μαθητριῶν καὶ μαθητῶν αὐτοῦ. Τὸ πρόγραμμα πλουσιώτατον καὶ ἐκλεκτὸν εἰς τεμάχια ἐξετελέσθη μετὰ τελείας ἐπιτυχίας καθ' ἣν μαθήτριαι καὶ μαθηταὶ ἀνεδείχθησαν ἄξιοι τῶν ἐνθουσιωδῶν ἐπαίνων τοῦ κοινοῦ διὰ τὰς ἀναμφισβητήτους προόδους των.

Αἱ ἐκτελέσεις ἐπὶ κλειδοκυμβάλου, καὶ διὰ βιολίων, αἱ μονῳδίαι καὶ αἱ χορῳδίαι καὶ τέλος ἡ ὑπὸ τὸν κ. Boniciolli ὀρχήστρα ἀνέδειξαν τὴν εὐσυνείδητον ἐργασίαν ὅλων τῶν καθηγητριῶν καὶ καθηγητῶν, τὴν ἔκτακτον δὲ δραστηριότητα καὶ καλλιτεχνικὴν μόρφωσιν τοῦ κ. Νάζου. εἰς ὃν κυρίως ὀφείλεται ἡ ἐπὶ τόσων ὑγιῶν βάσεων ἀνακαίνισις τοῦ Ὠδείου.

Κατὰ τὰς ἀργαιρεσίας τῆς ἐφορευτικῆς τῶν κ. Ἐπιτροπῆς ἐξελέγησαν τοιαῦται αἱ κ.κ. Σμαράγδα Βελτατζῆ, Θεανὼ Δεληγεώργη, Καλλέργη, Μάτσα καὶ Λύδερς.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Θίασος Πρόδοδος. Ἐξαιρετικῶς ἐπέτυχεν ὁ Ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας τοῦ κ. Κορομηλᾶ, ἐν ἀληθεῖ συνωστισμῷ κόσμου, ὅστις ἀπήλαυσε τὴν γλυκυτάτην μουσικὴν καὶ ἐχειροκρότησεν ἐπανειλημμένως τοὺς ἄριστα ὑποκριθέντας τὰ μέρη των ἀξιολόγους ἠθοποιούς. Νέα ἔργα ἑτοιμάζει ὁ καλὸς οὗτος θίασος, ἐν οἷς τοὺς *Προεστοὺς* τοῦ γνωστοῦ ποιητοῦ τοῦ *Καναρινοῦ* κ. Νικολάρα.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κρέας μαρινάτον. Οἷον δήποτε ψητὸν δύναταί τις νὰ κάμῃ μαρινάτον, ἐὰν ὅταν εἶναι ἕτοιμον τὸ βάλῃ νὰ βράσῃ μὲ τὴν ἀκόλουθον σάλτσαν. Θέτετε εἰς χύτραν 4 κρομμύδια ψιλοκομμένα, 4 καρότα, μαϊντανόν, ρίγανιν, 2 φύλλα δάφνην, 4 γαρόφαλα, 2 σκελίδας σκόρδον καὶ 130 δρ. βούτυρον καὶ ἀνακατεύετε ἕως οὗ κοκκινίσουν. Τότε προσθέτετε 100 δρ. ξῦδι καὶ 5—6 κουταλὲς σάλτσα τοῦ ψητοῦ ἢ κρεατόζουμον καὶ ἀνάλογον ἁλατοπίπερον. Ἀφοῦ σιγοβράσουν ἐπὶ μίαν ὥραν, τὸ περνᾶτε ἀπὸ πανί, ρίψετε τὸ ψητό σας νὰ πάρῃ καὶ αὐτὸ μίαν βράσιν καὶ τὸ τρώγετε κρύον.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ἀφαιρεῖται τὰς τρίχας τοῦ προσώπου ἀποτελεσματικῶς, ἐὰν κοπανίσητε ἓ ψιλὴν σκόνιν 3 γρ. ὑδροθειϊκὴν σόδαν, 10 γρ. ἄσβεστον καὶ ἄλλην τόσην κόλλαν. Τὴν σκόνιν αὐτὴν ἀναλύετε μὲ ὀλίγον ὕδωρ καὶ διὰ τῆς ἀλοιφῆς αὐτῆς ἀλοίφετε τὸ μέρος τοῦ προσώπου ἀπὸ τοῦ ὁποίου θέλετι νὰ ξεριζώσητε τὰς τρίχας. Μετὰ 2—3 λεπτὰ πλύνεσθε μὲ χλιαρὸν ὕδωρ καὶ αἱ τρίχες πίπτουν.

Διατηρεῖτε τὸ κρέας μὲ τὴν ζέστην ἐὰν τὸ ἀλοίψητε καλῶς μὲ λάδι· Ἢ ἐὰν τὸ βάλετε εἰς ξυνισμένο γάλα, ἢ ἐὰν τὸ πασπαλίσητε μὲ καρβουνόσκονιν, ἢ τὸ χώσητε εἰς αὐτὴν ἐντὸς κιβωτίου.

Τὸ γάλα δὲν ξυνίζει, ἐὰν βυθίσητε μέσα εἰς αὐτὸ ἓν ἀγριοράπανον.

Καθαρίζετε τοὺς μουσαμάδες τῶν τραπεζιῶν ἐὰν βρέξητε τοὺς λεκέδες των μὲ ἀρκετὸν ὄξος καὶ ἔπειτα τρίψητε ἰσχυρῶς αὐτοὺς μὲ στιγνὸν πανί.

Ἵνα διατηρήσητε τὰ ὑποδήματά σας πολὺν καιρὸν στερεά, πρὶν νὰ τὰ μεταχειρισθῆτε τὰ βάζετε εἰς γάλα ξυνισμένον, εἰς τὸ ὁποῖον ρίπτετε ἅλας. Τὰ ἀφίνετε μετὰ ταῦτα εἰς ξηρὸν μέρος νὰ στιγνώσουν καὶ τὰ μεταχειρίζεσθε.

Ἵνα ἀποφύγητε τὰ ἐπιβλαβῆ ἔντομα εἰς τὰ φυτὰ καὶ τοὺς κήπους σας βρέχετε τὴν γῆν μὲ ἀσβεστόνερον φρέσκον. Ἐὰν θέλητε νὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ παράσιτα φυτά, τὰ ὁποῖα καταστρέφουν τὰ ἄνθη καὶ τὰς πρασινάδας τῶν κήπων, ρίψετε ἐπ' αὐτῶν κατακαθίσματα μπύρας. Ἐλλείψει αὐτῆς διαλύσατε εἰς δύο ταῖς ο|ο θειϊκὸν ὀξὺ καὶ 4-5 τοῖς ο|ο χλωρυδρικὸν ὀξὺ καὶ δι' αὐτοῦ ποτίσατε.

χεν ἐπὶ ἑνὸς τῶν βραχιόνων, εἶχε χυθῆ ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἐκρεῦσαν αἷμα, ἐξ οὗ ἦτο πλημμυρισμένον τὸ ἔδαφος.

— Τὴν ἐκτύπησαν διὰ μαχαίρας πολὺ ὀγκώδους, εἶπεν ὁ ἰατρός.

Ἔπειτα πλύνας τὰς πληγὰς ἐξήτασε τὸ βάθος αὐτῶν. Καὶ ὡς τόσον, εἶπε καμμία ἀπὸ τὰς πληγὰς αὐτὰς δὲν εἶναι θανατηφόρος. Καμμία ἀρτηρία δὲν προσεβλήθη.

Ἐξηκολούθησε τὴν ἐξέτασιν.

— Ὦ! ὤ! εἶπεν αἴφνης, τοῦτο ἐδῶ εἶναι πολὺ σοβαρώτερον. Εἶχεν ἀνακαλύψει ὑπὸ τὸν ὄγκον τῶν χρυσῶν μαλλίων τῆς Τερέζας μέγα ἐξόγκωμα. Εὑρίσκετο τοῦτο ἀκριβῶς ἄνω τοῦ ὠτός, καὶ πλησιέστατα εἰς τὸν μηνιγγα. Τοῦτο προέρχεται ἀπὸ κτύπημα τρομερόν. Εἰς τοῦτο κυρίως ὀφείλεται ὁ θάνατος.

Ὁ κ. Πρεβὼ ἀνετρίχιασεν.

— Ὥστε εἶναι νεκρά; εἶπεν.

— Οὕτω μοὶ φαίνεται. Τοὐλάχιστον ἔχει ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ θανάτου.

— Ἐδῶ ὅμως, προσέθηκεν ὁ ἰατρὸς ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, φαίνεται ὅτι ἐδέχθη ἐπίσκεψίν τινα. Τὸ εἰκάζω ἐκ τῶν δύο αὐτῶν καθισμάτων.

Ὑπῆρχον τῳόντι ἀκόμη παρὰ τὸν ἐξώστην καὶ πολὺ πλησίον ἀλλήλων τοποθετημένοι, ὡς νὰ εἶχον χρησιμεύσει διὰ ὁμιλίαν μεταξὺ οἰκείων προσώπων, δύο ἕδραι.

— Θὰ ἦλθε νὰ τῆς κάμῃ συντροφιὰν ὁ γλύπτης, εἶπεν ὁ κ. Πρεβώ, διότι φαίνεται ὅτι ἔζων ἐν μεγάλῃ οἰκειότητι, ἥτις μάλιστα ἐπρόκειτο νὰ αὐξήσῃ ἔτι πλέον, διότι ἀπό τινων ἡμερῶν ὁ γλύπτης ἐνοικίασε τὸ παραπλεύρως γειτονικὸν οἴκημα, καὶ μοῦ ἐζήτησε νὰ ἀνοίξω θύραν διὰ νὰ συγκοινωνῇ μετὰ τούτου.

Ὁ ἀστυνόμος ἤγειρε ζωηρῶς τότε τὴν κεφαλήν. Αὐτὸς ὁ γλύπτης, τί πρᾶγμα εἶναι, σᾶς παρακαλῶ;

— Ὀνομάζεται Ροβέρτος, εἶπεν ὁ ἰδιοκτήτης. Δὲν γνωρίζω τίποτε ἄλλο περὶ αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐπειδὴ κατοικεῖ πολλὰ ἤδη ἔτη ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, δὲν εἶναι δύσκολον νὰ λάβετε πληροφορίας περὶ αὐτοῦ.

Τὸ ὄνομα Ροβέρτος ἔκαμε κάποιαν ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἰατρὸν Πρυνιέ.

— Ροβέρτος; . . . . . ἐπανέλαβε. Μίαν στιγμήν, σᾶς παρακαλῶ. . . . . Κάθεται εἰς τὸ ἕκτον πάτωμα;

— Ναί.

— Τότε τὸ πιστεύω πληρέστατα ὅτι ὑπῆρχεν οἰκειότης μεταξύ των! . . . ἀνεφώνησεν ὁ ἰατρός. Ὅταν ἡ νέα αὕτη γυνὴ ἔπασχε ἀπὸ τὸν τυφοειδῆ πυρετόν, περὶ οὗ σᾶς ὡμίλησα ἤδη, καὶ ὁ σύζυγός της καὶ αὐτὴ διετέλουν ἐν παντελεῖ ἐνδείᾳ καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς ζωῆς της εἰς αὐτὸν τὸν ὀφείλει ἡ κυρία Ἀνδρέου.

— Γνωρίζετε, ἠρώτησεν ὁ ἀστυνόμος, ἂν ἐδέχετο ἡ νέα αὕτη γυνὴ καὶ ἄλλας ἐπισκέψεις;

Ἡ θυρωρὸς ὀλίγας μόνον πληροφορίας ἦτο εἰς θέσιν νὰ τοὺς δώσῃ, διότι μόλις ἀπὸ ἑνὸς ἔτους εὑρίσκετο ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ δὲν ἐγνώριζεν ἐδίως ἱκανὰς λεπτομερείας περὶ τῶν προσώπων περὶ ὧν ἠρωτᾶτο.

— Ἀπὸ τότε ποῦ εἶμαι ἐδῶ δὲν εἰξεύρω νὰ ἐπήγαινε νὰ τὴν βλέπῃ, καὶ πολὺ συχνὰ μάλιστα, ἄλλος ἀπὸ τὸν γλύπτην. Ἔπειτα ἤρχισε νὰ ἔρχεται καὶ μία νέα, πολὺ ἁπλᾶ. ἀλλὰ πολὺ εὔμορφα ἐνδεδυμένη. Ἤρχετο καὶ αὐτὴ ἀρκετὰ συχνά, ἄλλοτε ἐντελῶς μόνη, καὶ ἄλλοτε μαζῆ μὲ μίαν κυρίαν ἀρκετὰ προχωρημένης ἡλικίας, ἥτις φαίνεται νὰ ἦτο δασκάλα της.

— Αὐταὶ αἱ κυρίαι πῶς ὀνομάζονται; ἠρώτησεν ὁ ἀστυνόμος.

— Δὲν ἠξεύρω, ἀπεκρίθη ἡ θυρωρός. Τόσον μόνον γνωρίζω, ὅτι ἐνῷ μίαν βραδυὰν ἄναπτα τὸ γκάζ εἰς τὴν σκάλαν, τὴν ἤκουσα νὰ ὁμιλῇ ἡ μία μὲ τὴν ἄλλην.

— Ὁ γλύπτης, ὁ ἔχων οἰκειότητα μὲ τὴν κυρίαν Ἀνδρέου ποῦ κατοικεῖ; ἠρώτησεν αἴφνης ὁ ἀστυνόμος.

— Ἐδῶ, ἀκριβῶς ἀπὸ ἐπάνω μας, κύριε, ἀπήντησεν ἡ κυρὰ Ρενιέρη.

— Καὶ ποῦ νὰ εἶναι τώρα; ἠρώτησεν ὁ κ. Λαρώζ.

— Ἐργάζεται εἰς ἓν ἐργοστάσιον ξυλογλυπτῶν.

Ὁ κ. Λαρὼζ δὲν ἀπεκρίθη τι, ἠγέρθη ὅμως ἀμέσως καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Καλέσας ἕνα τῶν κλητήρων, τῷ ἔδωκε διαταγήν τινα χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

Ἐνῷ ὁ κ. Λαρὼζ ἡτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ αὖθις, ἠκούσθη θόρυβός τις εἰς τὴν κλίμακα καὶ εἰς τὸ ἰσόγειον. Μετεδίδετο ἀπὸ στόμα εἰς στόμα ὑπὸ τοῦ πλήθους ὅτι ἔφθασεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

Ἦτο ὁ κύριος Ζερβαί, εἷς τῶν ἱκανωτέρων ἀνδρῶν ἐκ τῶν καθεξάντων τὴν ἀνωτέραν θέσιν ταύτην.

Ἀπὸ τοῦ πρώτου βλέμματος ὅπερ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς Τερέζας ὁ κύριος Ζερβαὶ ἐφρικίασεν.

— Αὐτὴν τὴν γυναῖκα τὴν γνωρίζω, εἶπεν ὡς ὁμιλῶν πρὸς ἑαυτόν. Ποῦ νὰ τὴν εἶδα;

(Ἀκολουθεῖ).